

var ikke noget, der tydede på en større selvran-sagelse med hensyn til, om det var noget, man skulle gå lidt mere ned i, om der var noget om snakken og om alle advarslerne. Man virkede desværre meget sikker i sin sag.

Enhedslisten har dagen igennem haft og beholdt opfattelsen af, at forespørgslen drejede sig om Ri-Bus-konflikten. Det var tydeligt for enhver, at det var Enhedslistens opfattelse. Det var nu på trods af Enhedslistens opfattelse absolut ikke det, der var baggrunden for, at debatten var blevet rejst, men jeg vil da kvittere for, at det i hvert fald kom til at præge en stor del af debatten.

Hr. Keld Albrechtsen svagede sig så højt op, at han på et tidspunkt kom til at sige, at de borgerlige partier jo ikke ønsker fagbevægelsen noget godt, og at vi ikke engang ønsker at lytte til fagbevægelsen. Dertil vil jeg sige, at det rent ud sagt er noget vrøvl. Men fagbevægelsens role i netop denne sag har hidtil ikke været alt for glørværdig. Hardy Hansen og SiD har helt frivilligt indgået en overenskomst, som nogle af medlemmerne så alligevel ikke vil arbejde under. Det er selvfølgelig et problem, men det er et fagretligt problem, som skal løses som et sådant og ikke af Folketinget.

Men Enhedslistens eneste bud på den ellers meget seriøse debat om dansk erhvervslivs fremtid og kommunernes øgede erhvervs-muligheder har altså været at cirkle omkring dette lille bitte hjørne af hele problemstillingen.

Socialdemokratiet ved hr. Klaus Hækkerup forsøgte på flere forskellige måder at bagatellisere virkningen og indholdet af L 151, og hr. Klaus Hækkerup sagde halvt belærende og halvt undskyldende til os andre, at det, loven vil åbne for, i virkeligheden kun er, at en kommune kan udføre en opgave for en anden kommune, og at man i dag jo bare kan lave kommunesammenlægninger.

Ja, hr. Klaus Hækkerup, det er også det, loven vil åbne for. En kommune kan f.eks., efter at loven er vedtaget, nu også opbygge store, landsdækkende virksomheder inden for alle brancher: byggerivirksomheder, entreprenørvirksomheder, alle former for servicevirksomheder, egentlige produktionsvirksomheder og meget, meget mere. Der er nemlig ikke sat nogen grænser i loven, hvilket hr. Klaus Hækkerup ellers antydede. Men det er da et positivt skridt, hvis Socialdemokratiet vil være med til at begrænse loven, så den får det indhold, som hr. Klaus Hækkerup åbenbart tror den har nu.

Generelt må man vel nok konstatere, at det var begrænset, hvad debatten flyttede. Ri-Bus-konflikten kom til at præge en del af debatten, og den fik også forhindret, at vi kom rigtig dybt i substansen med det egentlige indhold i forespørgslen, men det var vel uundgåeligt på netop denne dag.

Debatten om kommunernes erhvervsevntury viste de meget store forskelle, der er partierne imellem. Desværre er det et så skelsættende og alvorligt spørgsmål med så stor betydning for vor fremtid.

Jeg vil håbe, at debatten alligevel har skærpet regeringens interesse for i det mindste at minimere problemerne ved kommunernes frie erhvervs-muligheder ved at sætte nogle effektive bremseklodder op og ved at sikre mere lige konkurrencevilkår, end dens lovforslag lægger op til. Hvis det kunne lykkes, ville debatten have opfyldt et godt formål.

Regeringen tror ikke, kommunerne vil benytte de nye, frie erhvervs-muligheder, og Socialdemokratiet ved hr. Klaus Hækkerup tror ikke, kommunerne vil benytte de nye, frie erhvervs-muligheder, men det kan jo kun være en trossag, for mulighederne kommer. Der bliver mulighed for, at det offentlige overtager store dele af hele brancher. Faktum er i hvert fald, at markedskonometriens velfærdsskabende effekt sættes ud af kraft på store områder. Der bliver stort set ingen grænser for, hvad det offentlige nu kan etablere af virksomheder i direkte konkurrence med de eksisterende private virksomheder, men på helt forskellige vilkår. Derfor vil der ikke være nogen sikkerhed for optimal drift, reel konkurrencedygtig produktion og den bedst mulige service for borgerne. Skatterne vil derimod uundgåeligt stige og den offentlige sektor vokse på bekostning af den private.

Det bliver også endnu sværere at starte en ny privat virksomhed. Det virker direkte skræmmende og som en kamp mod en enorm overmagt, hvis man som lille ny selvstarter også skal kæmpe mod den offentlige pengepung. Det er ikke kun et spørgsmål om, at man slår det bestående erhvervsliv ihjel, men også et spørgsmål om, at man forhindrer et nyt erhvervsliv i at opstå.

Så på alle måder er det en negativ udvikling, der lægges op til med den offentlige erhvervsdrift, og et hasardspil, som jeg tidligere her i dag har kaldt det, med vor langsigtede velfærd som indsats.